

D ů v o d y:

Podle § 54 prvý odstavec čís. 3 ex. ř. musí exekuční návrh zejména udati vše, co podle povahy případu jest důležité pro nařízení, jež soud povolující nebo exekuční má vydati pro vedení exekuce. Že návrh, o nějž jde, pokud se týče exekuce zabavením a přikázáním k vybrání povinnému prý příslušejícího pohledávání provise, nevyhovuje tomuto předpisu, dolíčil správně rekursní soud, pročez ve směru tom stačí odkázati na odůvodnění napadeného usnesení. Zejména neplyne ze slov »pohledávání provise«, že jde o provisi již zaslouženou, a, pokud rekurent teprve v dovolacím rekursu tvrdí, že jde o provisi, která je tu vedle služebního platu, jest to přednes nový, k němuž nelze v opravném řízení přihlížeti (dobrozdání nejvyššího soudu vídeňského k § 520 c. ř. s., bod. 3). Nedůvodnému dovolacímu rekursu, jenž se i co do případného vrácení návrhu k doplnění odkazuje na odůvodnění napadeného usnesení, nebylo proto vyhověno.

Čís. 7313.

Nelze povolití zabavení pohledávek, jež vzniknou teprve v budoucnosti. Lze však povolití exekuci »zabavením třetiny služebních platů a provise, které prý má povinný jako úředník u svého zaměstnavatele s omezením, že povinnému přes zabavení musí zůstatí z úhrnu těchto platů a provise volným roční příjmem 6.000 Kč«.

(Rozh. ze dne 13. září 1927, R I 770/27.)

K vydobytí peněžité pohledávky navrhl vymáhající věřitel exekuci zabavením a přikázáním provise, již má dlužník u firmy E. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Vymáhající strana vede exekuci na provisi strany povinné, při tom však jí blíže neoznačuje. Podle § 294 ex. ř. lze vésti exekuci na veškeré pohledávky, které již vznikly, třebas jest dospělost pohledávky podmíněna neb obmezena časem (§ 317 čís. 2 ex. ř.). Avšak nikoliv na pohledávky, které teprve v budoucnosti vzniknou. Toto rozeznávání jest nutné, jmenovitě u provisi, u nichž vznik nároku a jich výše často závisí na okolnostech, naprosto nejistých. Jest tedy lišiti nárok na provisi z obchodů již ujednaných, anebo započatých a nárok na provisi z obchodů, které snad teprve vzniknou, kterýžto nárok dosud nevznikl, a proto z těchto obchodů exekuci nepodléhá. V projednáváním případě exekuční návrh nevyhovuje předpisu § 54 čís. 3 ex. ř., poněvadž jmění, na které má býti exekuce vedena, není vůbec blíže označeno, ani co do přibližné výše, ani co do způsobu vzniku.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Lze souhlasiti s rekursním soudem, že nelze povolití zabavení pohledávek, které teprve v budoucnosti vzniknou. Než toho se vymáhající věřitel nedomáhá, nýbrž podle návrhu žádá o povolení exekuce zabavením třetiny služebních platů a provise, které prý má povinný jako úředník u svého zaměstnavatele s omezením, že povinnému přes zabavení musí zůstatí z úhrnu těchto platů a provise volným roční příjem 6.000 Kč. Z toho zřejmě plyne, že provise, o niž jde, není odměnou za obchody od případu k případu sprostředkované, nýbrž že jest součástí odměny poskytované zaměstnavatelem povinnému ve služebním poměru, která jako každý jiný služební příjem může býti zabavena, třebaš její výše jest neurčitá.

Čís. 7314.

Pro nárok lékaře proti nemocenské pokladně o zaplacení dlužného peníze za ošetřování jejích členů zůstává příslušným rozhodčí soud podle § 6 písm. g) zákona o nemocenském pojištění ze dne 20. listopadu 1917, čís. 457 ř. zák., třebaš lékař svůj nárok postoupil.

(Rozh. ze dne 13. září 1927, R I 789/27.)

Lékař nemocenské pokladny obchodních a soukromých zřízenců postoupil pohledávku proti pokladně za ošetřování členů pokladny žalující bance, jež ji zažalovala proti pokladně. Žalovaná vznesla námitku věcné nepřislušnosti po případě nepřípustnosti pořadu práva, odůvodňujíc ji tím, že jde o nárok lékaře nemocenské pokladny proti pokladně a k rozhodování o nároku takovém že není příslušným dovolávaný soud vzhledem k předpisu § 69 zák. o nemoc. pojištění, jehož platnost byla prodloužena zákonem ze dne 1. července 1926, čís. 117 sb. z. a n. Soud první stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva, pokud se týče nepřislušnosti soudu. D ů v o d y: Nelze souhlasiti s tvrzením stěžovatele, že usnesení prvního soudu jest neúplné a odporuje procesuálním ustanovením, když námitce nepřislušnosti bylo vyhověno a žaloba odmítnuta, aniž by zároveň bylo rozhodnuto o námitce nepřípustnosti pořadu práva. Stěžovatelka přehlíží, že podstatou výroku prvního soudu jest odmítnutí žaloby a že důvody tohoto výroku náleží provésti teprve v odůvodnění rozsudku. To také první soud správně učinil, takže není tu tvrzené neúplnosti ani rozporu, byť by i nadbytečně první soud do výroku pojal i slova, že se námitce nepřípustnosti vyhovuje, když žalobu odmítl. O nepřípustnosti pořadu práva nelze mluvíti. Nepřípustností pořadu práva jsou míněny v právní vědě souhrnně ony případy, kde věc rozřešiti dlužno řízením správním nebo trestním, anebo sice v řízení civilním, avšak v řízení nesporném, takže pořadem práva rozumí se řízení před soudem ve formách procesu. K takovému soudu patří podle § 95 první odstavec ústavní listiny také soud rozhodčí, spadá tedy řízení před tímto